

EEN INCESTSLACHTOFFER STAAT OP UIT HET PUIN:

# ‘Ik zie mezelf weer als vrouw, ge

**Dat het leed van incestslachtoffers hun hele verdere leven hypothekeert, blijkt eens te meer uit de schrijvende getuigenis die we hieronder publiceren. Lucia – een fictieve naam – is een getraumatiseerde vrouw die, gesteund door haar geloof, moeizaam haar weg zoekt. Aan veel dingen in haar leven kwam abrupt een einde. Maar er was ook een nieuw begin en er waren nieuwe kansen: voor ontmoetingen, vriendschappen en God.**

LINA VAN MELLAERT

U bent een gelovige vrouw. Na alles wat u meemaakte, is dat niet evident.

„Als kind was ik enorm door Jezus geboeid. Ik hield intens van de prenten met afbeeldingen van Jezus als kind, Jezus met andere kinderen, Jezus aan de hand van zijn moeder en Jezus als de Goede Herder. Ik voelde me sterk met Hem verbonden.

Omstreeks mijn twaalfde jaar veranderde mijn leven evenwel totaal. Ik werd door een vriend van mijn ouders seksueel misbruikt. De angst, de walging, de dwang, de dreigingen, de eenzaamheid, de schuldgevoelens... ik maakte het allemaal mee. Ik kreeg het gevoel dat Jezus niet meer voor mij kon zorgen. Ik was té slecht. De dag van mijn plechtige communie voelde ik diepe schaamte: ik voelde me niet waardig te worden gevormd en de communie te ontvangen. Ik was Jezus kwijt.”

**Hoe verliep uw jeugd daarna?**

„Ik wist toen niet dat ik mijn kinderlijke onschuld voorgoed kwijt was. Ik besepte niet dat ik uit mijn kindertijd was gerukt om van de ene dag op de andere als een volwassene te moeten leven. Die kinderjaren kon en kan ik nooit meer inhalen. Ik mis de zorgeloze uitbundigheid die anderen in hun kindertijd wel mochten ervaren. Al kan ik best de clown uithangen en heb ik veel gevoel voor humor, dat zorgeloze ken ik niet. ‘De vriend van thuis’ beheerste mijn verdere leven. Ik kwam hem overal tegen en hij wist altijd wanneer ik alleen thuis was. Hij dwong me niemand te vertellen wat mij was overkomen. Pas vier jaar na de feiten wisten mijn ouders wat er met mij was gebeurd.”

**Hoe ging uw familie daarmee om?**

„Mijn moeder noemde mij een hoer: ik was het die mannen verleide. Het vertrouwen in mijn moeder heb ik daardoor volledig verloren. Ik had haar armen om me heen moeten voelen. Ze had moeten opkomen voor mij. Maar de woede die zij had moeten uitspreken tegen de dader, richtte ze tegen mij. Ze toonde niet het minste begrip. Integendeel, ze heeft nooit willen inzien wat dat alles voor mij heeft betekend en hoe dat mijn leven heeft gehypothekeerd. Die man mocht met zijn vrouw bij ons gewoon aan huis blijven komen. Ik werd dan naar de kelder gestuurd opdat hij me niet zou zien, want hij was gehuwd en zijn vrouw mocht er niets van weten. Mijn vader daarentegen toonde wel dat hij me liefhad. Maar hij kon tegen het harde karakter van mijn moeder niet op. Hij is na een jarenlange ziekte overleden toen ik twintig was. Plotseling had ik niemand meer.”

Uw jonge leven stortte in. Hoe slaagde u erin toch nog een toekomst op te bouwen?

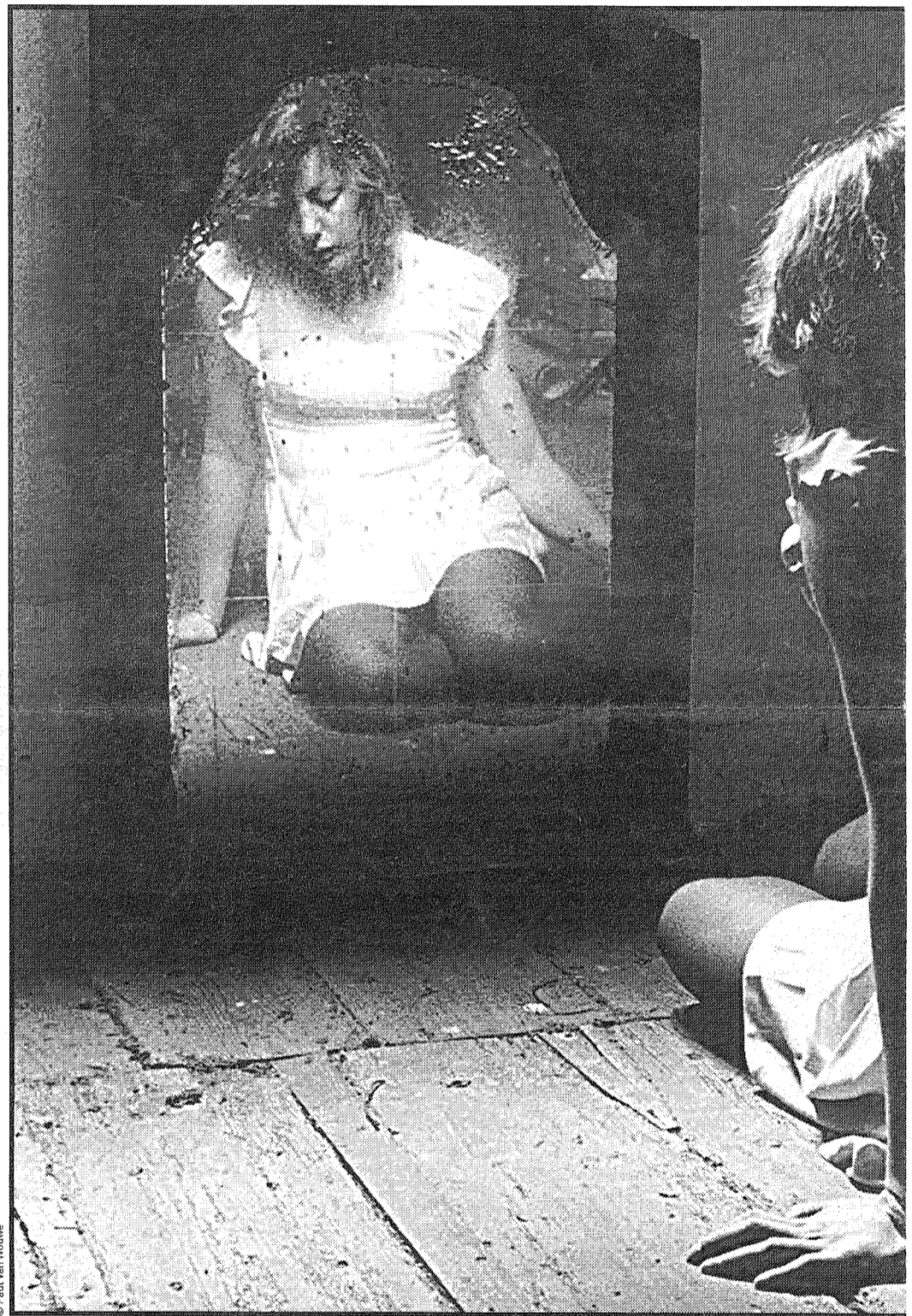
„Ik was ongeveer vijf jaar toen ik al wist dat ik onderwijzeres zou worden. Ik was buiten aan het spelen en ging op een bank uitrusten. Hoe het juist kwam, weet ik niet, maar opeens drong het tot mij door: ik word leerkracht. Pas later zag ik daarin de weg die God mij heeft geopenbaard. Niets kon me daar nog van af brengen. Ik bleef trouw aan wat in mijn hart was gelegd. Vandaar dat ik al van kindsbeen af door kinderen was bewogen. De zorg voor hen en voor het kind in elk van ons, loopt als een rode draad door mijn leven. Het is een draad die mij tegelijk met God verbindt. Alleen besepte ik toen niet hoezeer ik die draad nog nodig zou hebben voor mijn eigen kind-zijn.”

**Welke invloed had het seksueel geweld op uw latere psychische en relationele functioneren?**

„Twee keer had ik een vriend, maar telkens voelde ik al snel dat intiem samenleven met een man niet meer kon. De schrik zat veel te diep. Ik ben dan ook alleen gebleven en heb me intens in mijn job als onderwijzeres verdiept. Praten over seksualiteit verminkte mij. Het was alsof God mij alleen zou verhoren als ik zeer stoïcijns leefde en dat Hij mij in het andere geval zou straffen. Dat gevoel heeft lange tijd mijn leven beheerst. Aanvankelijk zocht ik hulp bij een psychologe. Ik ben pas met mijn verhaal naar buiten gekomen toen ik al dertig was. De weerslag daarvan was evenwel zo enorm dat ik bij een psychiater terecht ben gekomen. Ook mijn huisarts begeleidt me voortreffelijk.”

**Gaf het onderwijs voldoening?**

„Alle kinderen die ik die jaren in de klas heb gehad, hebben mijn kinderwens voor een deel ingevuld. Ik zette me voor hen in en gaf het beste van mezelf. Ik volgde ieder kind persoonlijk. Er mocht geen kind in de klas zijn zonder dat ik het gevoel had dat ik aan zijn kleine of grotere probleempjes geen aandacht besteedde. Ik praatte urenlang met ouders en maakte hen duidelijk dat ik de problemen van hun kinderen een schooljaar lang van heel nabij zou volgen. Ik was voor hen als een moeder. Ik kon niet verdragen dat een kind verdriet had. Ik wist zelf maar al te goed wat kinderverdriet betekende. Ik wist ook dat je, om kinderen goed te helpen, hen heel goed moet observeren. Dat emotionele en verstandelijke aanvoelen van kinderen werd zowat het uithangbord van mijn klas.”



**Toch liep het aan het einde van uw loopbaan bijna mis. Hoe kwam dat?**

„Niemand van mijn oversten zag vanuit welke bewogenheid ik met de kinderen omging. Dat leidde tot onbegrip vanwege de directie en sommige collega's. Wellicht ging het om jaloezie, omdat ik zo in mijn werk opging. Ik werd voor lange tijd ziek. De directie vond dat ik dan maar mijn ziekteverlof moest opnemen. Toen ben ik helemaal ingestort. Het leek alsof alles waarvoor ik had geleefd, in een klap werd weggeveegd.”

**U bent nu al twee jaar thuis. Welke wending heeft uw leven genomen?**

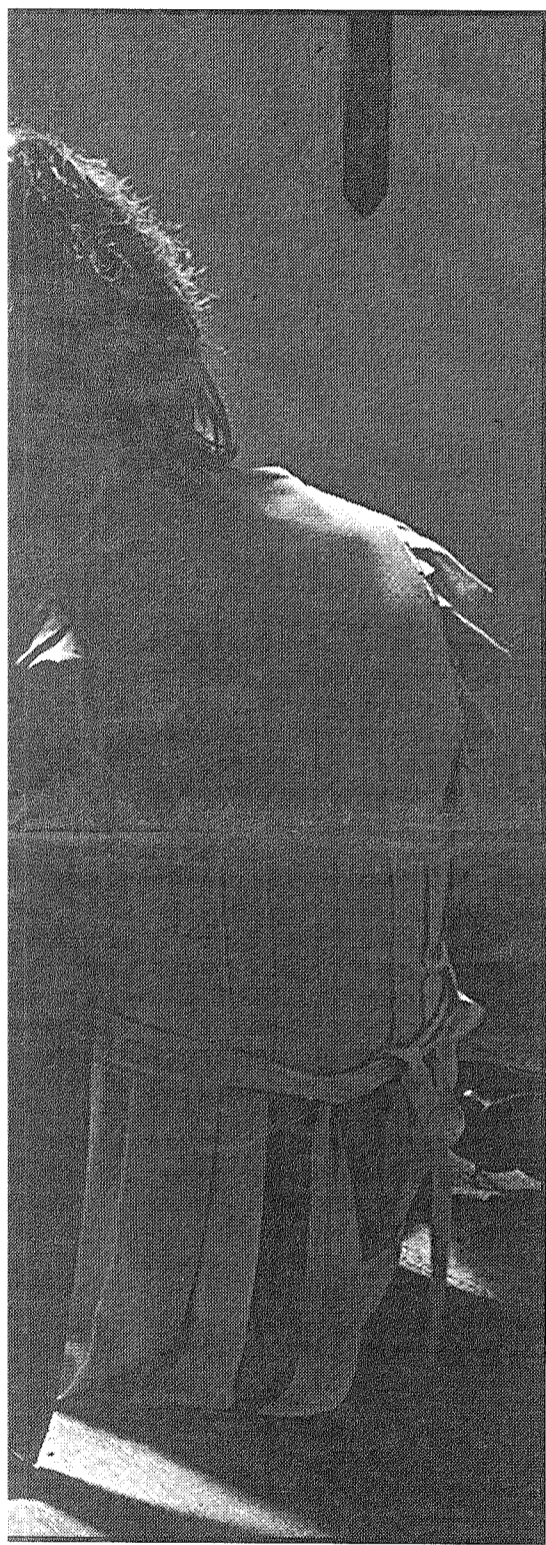
„Ouders en kinderen die ik tegenkom, zijn blij me te zien. Toch neem ik nu meer afstand, ik ben druk bezig met mijn hobby's. Ik haak ook af van allerlei verenigingen waarvan ik vroeger lid was. Ik wil me de tijd gunnen om met mezelf een innerlijke reis te maken, ook al word ik daarbij opnieuw met die incestpijn

geconfronteerd. Ik moet iets doen om die kwetsuren opnieuw een plaats te kunnen geven: de verlatenheid, het onbegrip, de afwijzing, het ongeloof, de zwaarte van de melancholie en het besef dat er nog altijd veel woede in mij leeft. Dat alles komt doordat ik vroeger nooit door mijn familie in bescherming werd genomen en wellicht ook doordat de dader nooit voor zijn daden ter verantwoording werd geroepen.”

**Het verleden blijft de kop opsteken?**

„Ja. Wat in mijn kinderjaren is gebeurd, heeft ondubbelzinnig mijn hele leven bepaald. Het is bijzonder moeilijk met zo'n traumatische gebeurtenis te leven. Ik hoop nog altijd dat het weer goed komt met mijn familieleden. Ze nodigen mij uit als er een feest is en hebben graag dat ik in hun gezelschap ben. Ze vinden dat ook belangrijk voor de familiebanden. Maar mijn andere helft willen ze niet horen of zien. Als ik daarover begin, verwijten ze me dat

# kneed om liefde te geven'



**Vond u de voorbije jaren troost in uw geloof?**

Ik bid en lees elke dag in de Bijbel. Ik zocht ook mensen op die met geloof bezig zijn, maar ik vond bij hen geen rust. Ik las boeken over seksueel misbruik, geschreven door iemand die ook de gelovige kant van die problematiek belicht. Daarnaast verdiepte ik mij in de esoterische literatuur en verslond ik allerlei werken over spiritualiteit.

Op zekere dag las ik in een katholiek weekblad een aangrijpend artikel over seksueel misbruik en de gevolgen daarvan voor de familie. 'Kon ik bij mijn familie blijven of moest ik die verlaten?' Diezelfde vraag had mij al zo vaak beziggehouden. Ik reageerde op het artikel en zocht nog meer boeken over dat onderwerp. Daardoor kwam ik in contact met een schrijfster die daarover een aangrijpende poëtische getuigenis had gemaakt.

Na een eerste, wat schuchter contact voelde ik dat Jezus ons op ons beider wegen vergezelde. Ook zij was door Hem geboeid. We wonen weliswaar ver van elkaar, maar toch is er tussen ons beiden een soort snelweg aangelegd. Een weg die met prachtige orchideeën is bezaaid, maar ook met veel pijn wgens ziekte. Zij hielp mij van bloemen en dieren te houden, en ook om samen te dragen wat er op ons hart ligt, om samen te wenen en te lachen, kortom, om elkaar te bemoeidigen."

**Uw geloof wees u opnieuw de weg naar de anderen?**

„Ja. De laatste maanden is er in mijn leefwereld zoveel veranderd. Toevallige ontmoetingen met nieuwe vrienden, hoewel dat waarschijnlijk allemaal niet zo toevallig is. Mijn vertrouwen in anderen is al zo vaak beschadigd, maar blijkbaar kan het stilaan weer, zonder de minste zweem van angst. Dat komt doordat zij mij toelaten te berusten en over mezelf te reflecteren.

Ik voel heel sterk aan hoezeer Hij hierboven met ons is begaan. Hoe Hij ons zachtjes bij de hand neemt en leidt. Twee jaar geleden voelde ik mij aan de kant gezet. Alles leek uitzichtloos. Nu is mijn leven rijker gevuld dan ooit tevoren. Ik zie mezelf weer als een vrouw, gekneed om liefde te geven. Alleen mijn familie beseft dat nog niet. Zou Jezus dat bedoeld hebben toen Hij op de bruiloft in Kanaän aan zijn moeder zei: 'Vrouw, mijn tijd is nog niet gekomen.' Wijst Jezus ons daarmee op het feit dat we eerst onszelf moeten openstellen om zijn liefde en de liefde van mensen voor elkaar te kunnen smaken?"

**Hoe moet het nu verder met uw familie?**

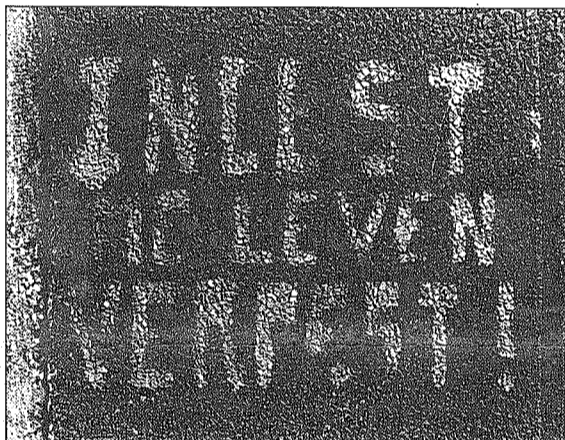
„Wat heb ik hen nog bieden? Moet ik mijn eigen weg zoeken of moet ik dat samen met mijn familieleden doen? Tot nu toe heb ik alles met liefde gedragen. Ik dacht: als zij eenmaal de liefde ontdekken, kan ik met hen op zoek naar Jezus. Dan zou ik hen leren hoe je met pijn en verdriet omgaat en hoe je dat zinnig kunt duiden. Maar zo werkt dat niet. Mensen moeten eerst diep in hun hart worden getroffen vooraleer ze op zoek kunnen gaan.

Ondanks alles heb ik altijd vol liefde tussen de mensen willen staan. Mijn gebed versterkte dat gevoel. Diep in mij leeft nog altijd het gemis aan een tedere band met mijn moeder, een

band die ik niet heb gekend. Als ik 's avonds langs een weide met schapen wandel, hoor ik vaak hoe de jonge schapen beginnen te blaten om daarna, ondanks de grote kudde, probleemloos hun moeder op te zoeken en dicht tegen haar aan te kruipen. Hoe graag had ik dat vroeger ook bij mijn moeder gedaan."

**Wat zou u willen vertellen aan uw nooit gekomen kind?**

„Vorige week droomde ik dat het naast me lag en dat ik het toesprak: 'Zou ik geen goede moeder voor je zijn geweest? Of zou ik overbezorgd en te beschermend zijn geweest? Zou ik voortdurend hebben toegekeken dat je geen kwaad werd berokkend? Of wilde je liever bij



Jezus vertoeven, waardoor ik al mijn moederlijkheid aan andere kinderen kon geven? Wou je dat ik mijn levensles begreep om stil te staan bij kinderlijk verdriet, om met jou mee te zingen en te lachen? Maar kinderen worden nu eenmaal groot en ook jij zou nu al volwassen zijn. Vandaar ook dat, na mijn afscheid van de school, mijn levensles nog niet ten einde is. Nadat ik mij jaren voor kinderen heb ingezet, kan ik dat nu ook nog jaren voor volwassenen doen. Voelen velen van hen zich immers niet afgewezen en onbegrepen? Zijn velen van hen niet ten prooi aan ziekte en eenzaamheid? Zij mogen in mijn hart komen wonen. Mijn kind, ik heb je boodschap begrepen. Zo is het goed."

**Wat zou u incestslachtoffers willen zeggen?**

„Laat al het smerige dat mensen over je hebben gestort, wegspoelen. Neem de liefde van wie van je houdt, in je op. Zo kun je afstand nemen van wat slecht was en geloven in het nieuwe dat je te wachten staat. Wat nieuw is, boezemt aanvankelijk angst in, maar ga ervoor. Alles wat uit angst voortspuit, komt niet van God. Maar alles wat uit liefde voortkomt, komt wel van Hem. Leef dicht bij Jezus. Bewandel vol vertrouwen met Hem je nieuwe weg. Jezus leefde ons voor dat de wetten van de angst door die van de liefde moeten worden vervangen. Ik bid elke dag opdat gekwetste mensen niet zouden vergeten dat Jezus hen nabij is. Uitgerkend diegenen die in deze kille tijd lijden, zal Jezus in de toekomst hard nodig hebben."

**Pijn en tegenslag maakten u onmiskenbaar sterker.**

„Ja, maar dat vergde een enorme strijd. Alleen kunnen we niet veel. We zijn zo broos

en kwetsbaar. Maar als we samen met anderen onderweg kunnen zijn, wordt het leven draaglijker. Ik zie de moeilijke weg achter me, maar ook de weg die nog voor me ligt. Ik zie ook dat er bomen langs die weg staan. Die staan daar niet voor niets. Ze geven schaduw, rust, beschutting en bescherming. Sommige bomen buigen zich voorover als een tedere moeder. Andere dienen om tegen te leunen als we niet meer rechtop kunnen staan. Zulke 'bomenmensen' of 'mensenbomen' heb ik vaak op mijn weg ontmoet. En ik kom ze nog altijd tegen.

Sommige bomen staan ver uit elkaar, het duurt even vooraleer je bij de volgende bent. Hun bladeren herinneren ons aan hun eigenheid. Andere bomen staan dan weer heel dicht bij elkaar. Soms zo dicht dat we er samen met anderen onder kunnen schuilen, waardoor ze ons leven een nieuwe wending kunnen geven. Zo zie ik het leven: soms ben je de boom, soms de weg."

**Dat is een mooi beeld. Kunt u dat met een voorbeeld uit uw leven illustreren?**

„Onlangs had ik weer het gevoel dat Jezus me in de steek liet. Tanja, een van de dochters van mijn oudste zus, werd plotseling zwaar ziek. Ik heb met mijn nichtjes zoveel beleefd, ik zag hen opgroeien en langzaam hun weg in het leven zoeken. Hun kinderen komen nu graag bij mij langs, en vooral de twee kinderen van Tanja zijn veel bij mij. Dat Tanja niet meer in staat was voor haar gezin te zorgen, verscheurde mijn hart. Hoop en wanhoop volgden elkaar op. 'Waar is Jezus nu?' vroeg ik me af. Bidden werd voor mij almaar moeilijker, maar anderen namen het van mij over. Op een middag rustte ik in de zetel toen Tanja's jongste zomaar mijn wang streelde en me heel diep in de ogen keek. Alsof het kind mij wilde vragen: 'Geef niet op, ik heb je nodig.' Ik 'ontwaakte'.

Mijn ervaringen van op school komen me nu goed van pas. Voorlezen, spelen, liedjes zingen, kinderen door een warme knuffel laten aanvoelen dat ze worden bemind, gekke streken met hen uithalen en hen doen uitbarsten van vreugde... Dat werkt aanstekelijk. Op die manier ontdekte ik opnieuw een stuk van mezelf. Neven en nichten zoeken me nu op omdat ze voelen dat ik op een andere manier in het leven sta. Ze vertrouwen mij, vinden me een luisterende tante en

**'MIJN MOEDER RICHTTE HAAR WOEDE TEGEN MIJ IN PLAATS VAN TEGEN DE DADER.'**

voelen dat ze veel voor mij betekenen. Mijn verleden kennen ze niet en ik zal hen dat ook nooit vertellen. Ik wil niet leven met wraak en ik wil beslist geen verdeeldheid en verdriet in de familie brengen."

**Door dat alles herontdekte u ook Jezus.**

„Als het me wat te veel wordt en als ik moet rusten, blijf ik tot Jezus bidden. Toen ik onlangs na een innig gebed de Bijbel opensloeg, kwam ik voortdurend bij dezelfde tekst terecht: de genezing van de vrouw die Jezus' kleed had aangeraakt. Dat aanraken was voor haar een uiting van haar geloof. Op zulke momenten bid ik: 'Jezus, mag ik, hand in hand en samen met Tanja, ook jouw kleed aanraken. Jezus, ik geloof!'"

ik aan zelfbeklag doe. Voor hen moet ik die pijnlijke gebeurtenissen maar vergeten, verdriegen en er vooral nooit meer over praten. Alsof die daarmee vanzelf zouden verdwijnen.

Het vraagt van mij dan ook veel zelfcontrole en een uiterste inspanning om hen mijn droevige kant niet te tonen. Het gevolg daarvan is dat ik na bijna elk familiefest ziek ben. Dan moet ik weer rusten en heb ik weken nodig om te bekomen en mijn innerlijke vertrouwen terug te winnen. Ach, de relatie met de familieleden blijft hoe dan ook moeilijk. Zij begrijpen niet dat ik gewoon, ook in moeilijke periodes, even begrip, aandacht en tederheid van hen nodig heb. Ondanks alles hou ik van mijn familie. Eigenlijk wil ik hen allemaal vergiffenis schenken, alleen krijg ik daartoe de kans niet. En dus moet ik zoeken hoe ik daarmee voort moet leven. Momenteel doe ik wat stappen terug. Het komt er nu voor mij allereerst op aan mijn leven een nieuwe richting te geven."